

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: D. P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, č. j. MSMT-1038/2017-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace (tj. nostrifikace).
- 2. Žalobce dne 16. 3. 2013 požádal Masarykovu univerzitu o uznání ukrajinského vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice s odkazem na § 89 odst. 1 písm.

- b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Konkrétně žádal o uznání vysokoškolského vzdělání v bakalářském a navazujícím magisterském studijním programu „Právo“ získaného na Zakarpatské státní univerzitě se sídlem v Užhorodě, Ukrajina.
3. Masarykova univerzita rozhodnutím ze dne 2. 7. 2013 č. j. MU/18975/2013/RMU, žádost zamítla. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 7. 2013 rozhodnutí Masarykovy univerzity zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení z důvodu neúplného zjištění skutkového stavu a s ohledem na nedostatky odůvodnění rozhodnutí. Masarykova univerzita poté doplnila podklady a usnesením ze dne 11. 6. 2014, č. j. MU/452/2014/RMU, řízení zastavila podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V odůvodnění označila žádost žalobce za právně nepřipustnou, neboť předložené zahraniční vysokoškolské kvalifikace vyhodnotila jako neodpovídající příslušné legislativě země původu (Ukrajiny), tj. nezpůsobilé být předmětem uznání podle příslušných ustanovení zákona o vysokých školách. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 9. 2014, č. j. MSMT-30893/2014-1, usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil.
 4. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 10. 11. 2016, č. j. 30 A 99/2014-94, rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2014 zrušil z důvodu překážky litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu. Zjistil totiž souběh dvou paralelně vedených řízení o uznání předmětného zahraničního vzdělání bakalářského stupně na Masarykově univerzitě s řízením již dříve započatým u Západočeské univerzity v Plzni. Soud rovněž upozornil na nesprávné užití důvodu pro zastavení řízení. Po vrácení věci soudem žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017, č. j. MSMT-1038/2017-1, zrušil prvostupňové usnesení ze dne 11. 6. 2014 a věc vrátil Masarykově univerzitě k novému projednání. Uložil jí odstranit vadu řízení spočívající v překážce litispendence a doporučil jí provést šetření u kompetentního orgánu země původu zahraniční univerzity ve vztahu k žalobcem předloženým vysokoškolským kvalifikacím.
 5. Masarykova univerzita poté usnesením ze dne 30. 1. 2017, č. j. MU-IS/4413/2017/469008/RMU-6, zastavila řízení ve věci žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v bakalářském studijním programu „Právo“, neboť zjistila, že řízení s tímž předmětem bylo již dříve zahájeno u Západočeské univerzity v Plzni. Ve věci týkající se žalobcovy žádosti o uznání vzdělání v navazujícím magisterském studijním programu „Právo“ Masarykova univerzita rozhodnutím ze dne 20. 6. 2017, č. j. MU-IS/4413/2017/469008/RMU-13, žádost žalobce zamítla. V odůvodnění uvedla, že vysokoškolský diplom předložený žalobcem nebylo možné podle vyjádření Národního informačního střediska akademické mobility Ukrajiny (dále také jen „ENIC Ukrajina“) považovat za uznávaný doklad o vzdělání.
 6. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Masarykovy univerzity ze dne 20. 6. 2017 potvrdil.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce v podané žalobě namítal, že Masarykova univerzita se při nostrifikaci zaměřila jen na skutečnosti uvedené orgánem ENIC Ukrajina, který posuzoval pouze vysokoškolské diplomy (jejich rozměr a obsah), nikoliv skutečnost, že žalobce na zahraniční vysoké škole absolvoval celé studium, včetně závěrečných zkoušek.

8. Žalobce zpochybnil činnost ENIC Ukrajina, který společně s ukrajinským ministerstvem školství zodpovídá za předložené diplomy. Diplomy nejsou celkovým obrazem absolvovaného studia. Je nutné vnímat, že žalobce studium absolvoval včetně všech povinných zkoušek. Diplom je pouze potvrzením o absolvování vysoké školy. ENIC Ukrajina vznesl výhrady pouze k předloženým diplomům, nikoliv k absolvovanému studiu. Pro udělení nostrifikace není nutné předložit diplom, ale potvrzení o složení zkoušek ze státnicových předmětů, což žalobce učinil. Informace poskytnuté ENIC Ukrajina pro potřeby správního řízení v České republice nejsou dostačující. V případě osob politicky pronásledovaných postačí označení vysoké školy, kterou daná osoba vystudovala, a studium je jí nostrifikováno.
9. Západočeská univerzita v Plzni dříve nostrifikace bakalářského studia Zakarpatské státní univerzity prováděla. Výuka na Mezinárodním institutu podnikatelství a práva (dále jen „MIPP“), jejímž prostřednictvím byla výuka prováděna, se shodovala s výukou na Západočeské univerzitě v Plzni (dále též „ZČU“). Praxe udělování nostrifikací na této univerzitě se náhle změnila s nástupem děkana JUDr. J. P. v době, kdy žalobce absolvoval 4. ročník studia. Po pádu původního děkana právnické fakulty ZČU přestala platit dobrá víra a právní jistota, přestože studenti z MIPP museli za každý semestr studia platit 30 000 Kč.
10. Za předložené diplomy nese odpovědnost Zakarpatská státní univerzita a ukrajinské ministerstvo školství. Masarykova univerzita se proto měla dotázat, proč Zakarpatská státní univerzita vydala předložené diplomy. Žalobcem absolvované studium je složitější a podrobnější než na Masarykově univerzitě. Žalobce byl rovněž ze strany MIPP dne 16. 4. 2012 emailem informován, že na základě informací od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky byl zahájen proces přípravy nostrifikace diplomů Zakarpatské státní univerzity.
11. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v rámci správního řízení nepředložil důkazy, že by byl držitelem zahraniční vysokoškolské kvalifikace, jak požadují relevantní právní předpisy. Nenaplnil tak zákonný předpoklad pro vyhovění žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání v České republice. Doložený diplom a dodatek k diplomu nelze považovat za prokázání kvalifikace. Nenaplní totiž charakteristiky stanovené zákonem o vysokých školách předepsané pro kvalifikace vydávané v České republice, kterými jsou diplomy jako veřejné listiny podle § 57 odst. 1 písm. c), odst. 4 a odst. 7 zákona o vysokých školách. Správní orgán I. stupně postupoval správně, vycházel-li z vyjádření ENIC Ukrajina a žádost zamítl.
13. Odkaz žalobce na § 90 odst. 4 zákona o vysokých školách se týká osob se statutem držitelů mezinárodní ochrany formou azylu nebo doplňkové ochrany. Žalobce kritéria tohoto ustanovení nenaplní, proto jeho postavení nelze srovnávat s postavením držitelů mezinárodní ochrany.
14. Předmětem správního řízení byla žádost o uznání diplomu a jím dokládaného vysokoškolského vzdělání. Zhodnocení diplomu bylo zásadní podmínkou pro vydání rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace podle zákona o

vysokých školách ve spojení s Lisabonskou úmluvou. V případě žalobce tato podmínka splněna nebyla, proto nebylo nutné zabývat se dalšími skutečnostmi.

15. Správní orgán I. stupně postupoval správně, opatřil-li jako zásadní a přímý důkaz stanovisko, resp. posudek ENIC Ukrajina prokazující neplatnost diplomu žalobce z hlediska práva země jeho původu. Tento posudek (vyjádření ENIC Ukraine N° 7/IC-M/TA-108 ze dne 21. 4. 2017) byl vydán orgánem zastupujícím Ukrajinu v síti národních informačních středisek ENIC-NARIC v souladu s čl. IX. 2. 1. Lisabonské úmluvy. Jelikož vydáním tohoto vyjádření plnil ENIC Ukrajina jeden ze svých úkolů stanovených v čl. II Společné charty ENIC/NARIC ze dne 9. 6. 2004, považuje žalovaný toto expertní stanovisko za nepochybné, závazné a vydané orgánem k tomu kompetentním.
16. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doplnil, že po celou dobu studia na Zakarpatské státní univerzitě byl ujišťován, že jeho studium na MIPP je v pořádku. V průběhu studia nebyly pochyby o kvalitě studijních plánů. Kdyby ENIC Ukrajina vznesl současné výhrady ke studiu již dříve, bylo by podáno trestní oznámení na vedení MIPP a Zakarpatské státní univerzity. Žalovaný se nikterak nezabýval skutečností, zda vedení MIPP nebo Zakarpatské státní univerzity nepostupovalo nekale ve vztahu k žalobci a ostatním studentům, resp. trestními aspekty případu.

V. Ústní jednání

18. Při ústním jednání dne 16. 10. 2019 účastníci setrvali na stanoviscích uplatněných ve svých předchozích písemných podáních.
19. Žalobce zdůraznil, že nelze souhlasit se stanoviskem ENIC Ukrajina, že předložený vysokoškolský diplom není dokladem o absolvování zahraniční vysoké školy. Není možné, že by si v průběhu studia nikdo nevšiml, že studenti MIPP nejsou součástí Zakarpatské státní univerzity. Skutečnost, že diplomy byly vydávány v češtině, byla vedena snahou o lepší přijetí absolventů českými orgány. Doplnil, že v Bulharsku či v jiných státech probíhalo uznání zahraničního vzdělání bez problémů. Podle žalobce měl žalovaný věc aktivně řešit s ukrajinskou stranou na úrovni ministerstev školství. Stanovisko ENIC nevysvětluje, jak je možné, že přestože žalobce absolvoval náročnou výuku a všechny zkoušky řádně vykonal, není jeho diplom ze zahraniční univerzity možné uznat.
20. Zástupce žalovaného podotkl, že žalobcem předložený diplom neprokazuje získání zahraničního vysokoškolského vzdělání, neboť nepředstavuje vysokoškolský diplom podle ukrajinského práva. Není sporu o tom, že žalobce navštěvoval určitou vzdělávací instituci a absolvoval určité předměty. Výsledkem jeho studia však není vysokoškolská kvalifikace, kterou by bylo možno nostrifikovat v České republice. Ani příslib budoucího uznávání získaného vzdělání podle žalovaného nemohl zaručit žalobci legitimní očekávání. O každé žádosti je vedeno individuální správní řízení, jehož výsledek není možné předjímat.
21. Soud rekapituloval obsah soudního a správního spisu a na návrh žalobce provedl dokazování listinou založenou na č. 1. 10 soudního spisu – informací MIPP z 16. 4. 2012 o zahájení procesu přípravy nostrifikace magisterských a bakalářských diplomů. Vzhledem

k tomu, že žalobce již netrval na provedení dokazování dvěma rozsudky Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 75/2010 a 57 A 7/2012, které přikládal k návrhu na přiznání odkladného účinku, soud jimi dokazování neprováděl. Soud zamítl důkazní návrhy žalobce na vyžádání spisu vedeného ZČU pod sp. zn. PR-P 71/11, jakož i návrhy na výslech svědků doc. J. S., pana J., ředitele studijního oddělení, doc. F. J. a rektora P. Měl za to, že vyžádání celého správního spisu vedeného o žádosti žalobce u ZČU je pro věc nadbytečné. Co se týče výslechu svědků, zde soud byl přesvědčen, že by jejich výpověďmi nemohl být zvrácen závěr ENIC Ukrajina o neuznání diplomu podle ukrajinského práva. Navíc podle soudu měly být důkazy, které by zpochybnilly závěry ENIC Ukrajina, navrhovány především ve správním řízení (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, *KCK CykloSPORT - Mode*, č. 1906/2009 Sb. NSS; citovaný rozsudek byl sice zrušen nálezem sp. zn. I. ÚS 2082/09, ovšem pouze z procesních důvodů, které nezpochybňují trvalou validitu závěrů tam obsažených, z nichž se vytvořila již konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu - např. rozsudky ze dne 23. 12. 2012, č. j. 1 Afs 7/2012-22, bod 20 – pro oblast daňového práva; ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 217/2014-37, bod 33 – pro oblast stavebního práva; ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 Ads 222/2014-42, bod 24, pro oblast práva sociálního zabezpečení). O své vlastní vůli soud provedl dokazování rozhodnutím ZČU ze dne 17. 4. 2018, č. j. ZCU 011225/2015, jímž byla v prvním stupni zamítnuta žádost žalobce o uznání bakalářského titulu ze zahraniční vysoké školy s obdobným odůvodněním jako v projednávaném případě. Žalovaným bylo při jednání potvrzeno, že ministerstvo dosud nerozhodlo o odvolání proti tomuto rozhodnutí.

VI. Posouzení věci soudem

22. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
23. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
24. Stěžejní otázkou v projednávané věci je posouzení, zda žalobcem předložené listiny (vysokoškolský diplom magistra a dodatek k diplomu) jsou způsobilým podkladem pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání podle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách.
25. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
26. Žalobce podal dne 16. 3. 2013 žádost o uznání vysokoškolského zahraničního (ukrajinského) studia u Masarykovy univerzity v Brně. Masarykova univerzita při zkoumání žádosti čerpala nejdříve z veřejně dostupných informací poskytnutých ENIC Ukrajina a ověřila oprávnění Zakarpatské státní univerzity poskytovat vysokoškolské vzdělání na Ukrajině v období žadatelova studia. Zjistila, že žalobcem předložený diplom magistra neodpovídá závazným vzorům vysokoškolských vzdělávacích dokladů Ukrajiny vydávaných po roce 2013. Masarykova univerzita se proto obrátila na ENIC Ukrajina, jemuž dne 7. 2. 2017 zaslala společně s kopií diplomu magistra a dodatku k diplomu magistra předloženým žalobcem tyto dotazy: 1. zda byly doklady vydány vysokoškolskou vzdělávací institucí, která je součástí ukrajinského vzdělávacího systému, 2. zda jsou tyto doklady považovány za vysokoškolské kvalifikace uznávané v zemi původu, 3. zda má držitel těchto dokladů oprávnění užívat akademický titul „magistr práva“ ve zkratce Mgr.

Dne 9. 5. 2017 bylo univerzitě doručeno vyjádření ENIC Ukraine N° 7/IC-M/TA-108 ze dne 21. 4. 2017, z něhož vyplývá, že diplom a příloha k diplomu předložená žalobcem „jsou považovány za neuznávané doklady o vzdělání, protože nejsou ve státem standardizovaném formátu. (...) držitel těchto dokladů nemá žádná akademická ani profesní práva, stejně tak ani přístup do postgraduálního studia (...) na ukrajinských vysokoškolských vzdělávacích institucích. (...) držitel výše uvedených dokladů není oprávněn užívat akademický titul „magistr práva“ ve zkratce „Mgr.“ uvedený v příložených dokladech.“ Masarykova univerzita dala prostor žalobci reagovat na stanovisko ENIC Ukrajina a poté rozhodnutím ze dne 20. 6. 2017 žádost žalobce zamítla z důvodu, že nepředložil doklad o absolvování vysokoškolského studia na zahraniční vysoké škole.

27. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dodal, že ENIC Ukrajina je kompetentním orgánem v proceduře uznávání zahraničních vysokoškolských kvalifikací způsobilým poskytovat expertní informace o vysokoškolském vzdělávacím systému Ukrajiny a že jeho závěry nebyly zpochybněny. Žádosti nebylo možné vyhovět, neboť předložený diplom magistra není platný v zemi původu.
28. Soud posuzoval, zda závěry správních orgánů o neprokázání zahraniční vysokoškolské kvalifikace ve správním řízení obstojí.
29. Právní úprava uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je na národní úrovni obsažena v zákoně o vysokých školách. Podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách „[n]a žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.“ Z ustanovení § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách dále plyne, že veřejná vysoká škola „vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.“
30. Podkladem pro uznání vysokoškolského vzdělání je podle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách „originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.“
31. Podle § 106 odst. 1 zákona o vysokých školách se ustanovení tohoto zákona použijí, pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak. Mezinárodní smlouvou upravující uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání, kterou je Česká republika vázána, je Úmluva o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělání v evropském regionu uzavřená v Lisabonu 11. 4. 1997, v České republice vyhlášená Sdělením Ministerstva zahraničních věcí ve sbírce mezinárodních smluv pod č. 60/2000 Sb. m. s., účinná od 1. 2. 2000 (dále jen „Lisabonská úmluva“). Jednou ze stran této mezinárodní smlouvy je i Ukrajina, pro kterou je úmluva platná od 1. 6. 2000 (viz https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/165/signatures?p_auth=RzIzb3uK).

32. Lisabonská úmluva definuje vysokoškolské vzdělání v části I. čl. I. jako „*všechny typy studia nebo jeho části, přípravy nebo vědecké přípravy na vyšší než středoškolské úrovni, které jsou uznávány příslušnými orgány Strany za součást jejího vysokoškolského systému.*“ Vysokoškolskou kvalifikací je pak nutno rozumět „*jakýkoliv titul, diplom nebo jiné osvědčení vydané příslušným orgánem osvědčující úspěšné ukončení vysokoškolského programu.*“
33. Podle čl. III. 3 Lisabonské úmluvy rozhodnutí o uznání budou přijímána na základě *náležitých informací o kvalifikacích, o jejichž uznání je žádáno* (odstavec 1). *Zodpovědnost za poskytnutí náležitých informací nese především žadatel, který poskytne takové informace v dobré víře* (odstavec 2). *Nehledě na odpovědnost žadatele budou instituce, které vydaly příslušné kvalifikace, povinny poskytnout na základě žádosti žadatele a v přiměřených lhůtách relevantní informace držiteli kvalifikace, instituci nebo příslušným orgánům země, v níž je o uznání žádáno* (odstavec 3). *Strany podle situace poučí nebo vyzvou všechny vzdělávací instituce, které patří do jejich vzdělávacího systému, aby vyhověly jakékoliv přiměřené žádosti o informace za účelem hodnocení kvalifikací získaných ve zmíněných institucích* (odstavec 4). *Orgán, který provádí hodnocení, je povinen prokázat, že žádost nesplňuje příslušné požadavky* (odstavec 5).
34. Z výše citovaných ustanovení zákona o vysokých školách a článků Lisabonské úmluvy je zřejmé, že podkladem pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání (kvalifikace) je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, případně dodatku k diplomu. Neobstojí tak argumentace žalobce, že vyjádření ENIC se nijak nezabývá skutečností, že opravdu studium absolvoval a deklarované zkoušky vykonal. Z § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách, jakož i z čl. III. 3 odst. 1 Lisabonské úmluvy plyne, že podkladem pro rozhodnutí o uznání zahraničního vzdělání jsou diplomy či jiné osvědčení osvědčující ukončení vysokoškolského programu na zahraniční univerzitě. Nebylo tedy povinností ENIC Ukrajina jakkoliv se zabývat průběhem žalobcova studia, pokud potvrdil, že diplom předložený žadatelem (žalobcem) nelze považovat za diplom potvrzující absolvování zahraniční (ukrajinské) univerzity a že jejímu držiteli nejsou na Ukrajině přiznávána žádná akademická práva ani vysokoškolské tituly.
35. Lze souhlasit se žalobcem, že vyjádření ENIC Ukrajina je do jisté míry strohé a formální. To však nic nemění na srozumitelnosti jeho závěrů, které ve správním řízení nebyly nijak zpochybněny. Vyjádření ENIC Ukrajina je podle soudu nutno chápat a vykládat v souhrnu s dotazem vzneseným Masarykovou univerzitou dne 7. 2. 2017. ENIC Ukrajina na dotaz Masarykovy univerzity jasně potvrdil, že žalobcem předložený diplom nebyl vydán vysokoškolskou institucí, která je součástí ukrajinského vzdělávacího systému. Podle ENIC Ukrajina tedy držitel tohoto diplomu není oprávněn užívat akademický titul „magistr práva“. Považoval-li žalobce závěr ENIC Ukrajina, s nímž byl řádně seznámen dne 22. 5. 2017, za nesprávný, nic mu nebránilo podniknout procesní kroky, aby zde vyslovené závěry zvrátil. Za dané procesní situace totiž Masarykova univerzita vycházela z toho, že žadatel nepředložil řádný doklad o absolvování zahraničního vysokoškolského studia, tudíž žádosti o nostrifikaci nebylo možné vyhovět (čl. III. 3 odst. 5 Lisabonské úmluvy). Bylo tedy výlučně na žalobci, aby se pokusil obstarat takové důkazy, které by vyjádření ENIC Ukrajina z 21. 4. 2017 zpochybnilo (např. podrobněji formulovaným dotazem na ENIC Ukrajina, v němž by žádal bližší vysvětlení jejich závěrů).
36. Jak správně upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí, v souladu s částí II. 1 Společné charty ENIC/NARIC z 9. 6. 2004 (dostupná např. z <https://www.enic->

naric.net/fileusers/Charter.en.pdf) kontaktní místa ENIC/NARIC poskytují odpovídající, spolehlivé a ověřené informace o kvalifikacích nejenom vysokoškolským institucím či veřejným autoritám, ale rovněž držitelům těchto kvalifikací (diplomů). Argumentace žalobce, že to byly správní orgány, které se neměly spokojit s formálním závěrem ENIC Ukrajina a měly žádat bližší vysvětlení (např. cestou mezivládní spolupráce na úrovni ministerstev školství), není přiléhavá. Neodráží totiž skutečnost, že v řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání nese zodpovědnost za poskytnutí náležitých informací primárně žadatel (viz čl. III. 3 odst. 2 Lisabonské úmluvy). Obstará-li si veřejná vysoká škola rozhodující o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského studia stanovisko národního informačního střediska pro akademickou mobilitu a uznávání (ENIC) v souladu s čl. IX. 2 odst. 2 písm. c) Lisabonské úmluvy, z něhož plyne, že žadatelem předložený diplom není uznávanou kvalifikací v zemi původu zahraniční vysoké školy, a toto stanovisko není dalšími důkazy ve správním řízení zpochybněno, lze na jeho podkladě žádost zamítnout bez bližšího prověřování skutečností tam uvedených.

37. V předmětném případě žalobce poté, co bylo správními orgány zajištěno vyjádření ENIC Ukrajina, žádné důkazy zpochybňující obsah tohoto vyjádření nenavrhoval ani neobstaral. Žalovaný tak oprávněně v napadeném rozhodnutí převzal závěry ENIC Ukrajina z 21. 4. 2017 a konstatoval, že předmětné expertní stanovisko nebylo v řízení zpochybněno. Navíc podotkl, že závěry předmětného stanoviska korespondovaly i s vyjádřením samotné Zakarpatské státní univerzity z 25. 2. 2014, které žalobce předložil ve správním řízení. Podle něho byly diplomy studentům MIPP vydávány podle vzoru „schváleného MIPP“, tedy nikoliv ve formátu totožném s diplomy vydávanými ukrajinským studentům. Navrhoval-li proto žalobce v řízení před soudem výslech svědků, kteří měli vysvětlit důvody odlišností vydávaných diplomů, soud jeho důkazní návrhy zamítl s odůvodněním, že předmětné důkazy směřující k vyvrácení skutkových závěrů správních orgánů měly být uplatněny především ve správním řízení, v němž žalobci nic nebránilo takové důkazy navrhnout (blíže viz bod 21 výše).
38. Pro dokreslení situace lze uvést, že z výše zmiňovaného vyjádření Zakarpatské státní univerzity z 25. 2. 2014, jakož i z jiných soudních rozhodnutí týkajících se uznávání vysokoškolských kvalifikací v oboru Právo získaných na téže univerzitě, vyplývá, že Zakarpatská státní univerzita měla dohodu s MIPP, na základě níž vydávala českým studentům nestátní (na Ukrajině nestandardní) formát diplomů. Takovéto diplomy však nebyly Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny uznávány jako doklady potvrzující absolvování vysokoškolského vzdělání. Rovněž fakt, že studium probíhalo v češtině a že studijní plány kopírovaly studijní plány z českých vysokých škol, namísto studijní plán pro výuku ukrajinského práva, nasvědčuje tomu, že se českým studentům nedostávalo zahraničního vysokoškolského vzdělání (viz např. rozsudky Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 75/2010 nebo sp. zn. 30 A 142/2015).
39. Ani poukazy žalobce, že některým studentům téže školy bylo vzdělání veřejnými vysokými školami uznáno či že studenti měli příslib budoucí nostrifikace titulů (což vyplynulo např. z dokazování informací MIPP ze dne 16. 4. 2012), nemohou výše uvedený závěr zvrátit. Pokud byly v minulosti některým studentům tituly získané ze stejného studia nostrifikovány, stalo se tak pravděpodobně bez součinnosti rozhodujícího správního orgánu s ENIC Ukrajina. Ve správním ani v soudním řízení nebyly doloženy žádné důkazy, z nichž by bylo zřejmé, že by ENIC Ukrajina diplomy vystavené českým

studentům MIPP dříve potvrzoval jako kvalifikace získané na ukrajinské vysoké škole. Ani případný nezákonný postup v jiných správních řízeních týkajících se žádosti jiných studentů, nemůže vést k odlišnému posouzení žalobcovy žádosti, bylo-li v předcházejícím správním řízení obstaráno stanovisko ENIC Ukrajina, které vyvrací, že by žadatelem předložený diplom prokazoval ukrajinské vysokoškolské vzdělání. Stejně tak nepřipadný je odkaz žalobce na průběh procesu nostrifikací v Bulharsku či jiných státech Evropy. Žalobci nic nebrání žádat o uznání studia v různých státech. Pro posouzení jeho žádosti podané na Masarykově univerzitě je však zásadní postup podle zákona o vysokých školách a Lisabonské úmluvy, který byl podle soudu správními orgány v nynějším případě dodržen.

40. Soud odmítá námitku žalobce, že se správní orgány nesprávně zaměřily pouze na formální posouzení diplomu magistra, jeho rozměru a obsahu, a nezkoumaly skutečný průběh jeho studia na vysoké škole. Jak bylo zmíněno výše, podkladem pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání je podle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách originál nebo úředně ověřená kopie diplomu (resp. dodatku k diplomu), nikoliv okolnosti skutečného průběhu žalobcova studia. Správní orgány proto oprávněně posuzovaly, zda žalobcem předložený diplom a dodatek k diplomu je způsobilý prokázat, že žalobce absolvoval vysokoškolské vzdělání v zahraničí. S ohledem na vyjádření ENIC Ukrajina, který předmětné listiny označil jako doklady neuznávané na Ukrajině, které žalobci nepřiznávají žádná akademická ani profesní práva, správní orgány uzavřely, že doklady předložené žalobcem neprokazují absolvování zahraniční vysoké školy. Proto je nebylo možné považovat za doklady rovnocenné stuzemskými doklady o absolvování vysokoškolského studia [§ 57 odst. 1 písm. c), resp. § 57 odst. 4 zákona o vysokých školách]. Soud odmítá rovněž úvahu žalobce, že v případech osob, jimž byl udělen azyl či přiznána mezinárodní ochrana, není diplom pro uznání zahraničního vzdělání vyžadován. Není pochyb o tom, že žalobci takový status přiznán nebyl, proto v jeho případě není § 90 odst. 4 zákona o vysokých školách aplikovatelný.
41. Nepřipadné jsou rovněž námitky žalobce, že žalovaný měl iniciovat kroky v rámci trestního řízení, zjistil-li neplatnost předloženého diplomu. Podstatou nyní projednávané věci je zákonnost rozhodnutí správních orgánů o zamítnutí žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského studia. Trestní aspekty poskytování vzdělávání na MIPP pro posouzení této skutečnosti nejsou určující.
42. Soud proto ve shodě se správními orgány uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení nepředložil řádný diplom o absolvování zahraniční vysoké školy (k obdobnému závěru ostatně dospěla i ZČU ve věci týkající se žalobcovy žádosti o uznání bakalářského vzdělání v rozhodnutí ze dne 17. 4. 2018, jímž soud provedl důkaz při jednání). Jeho žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání tak nemohlo být vyhověno. V daném případě nebyla splněna první podmínka pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách, proto se správní orgány oprávněně již dále nezabývaly posuzováním shody studijních programů. Takové posouzení by přicházelo v úvahu až poté, co by bylo postaveno na jisto, že žadatel je držitelem vysokoškolské kvalifikace získané v souladu s ukrajinským právem.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. 10. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

